

Ngô i xây Lò

Tác Giả: Nguyán Tháy Long

Thứ Năm, 17 Tháng 9 Năm 2009 17:16

Thursday, September 10, 2009

Nhà văn Nguyán Tháy Long, sinh ngày 9 tháng 8 năm 1938 tßi Hà Nßi mßt ngày 03.9.2009 tßi Sài Gòn.

□

Ông là tác giả của nhiều cuốn truyện ngắn và tiểu thuyết nổi tiếng như Vác Ngà Voi, Loan Mßt Nhung (đã được chuyển thành phim), Chim Trên Ngßn Khô, Trong Vòng Tay Đàn Ông, Vßt Thù, Bà Chúa Tám Cửa Ngßc, Đêm Đen, Gái Thßi Loßn, Nß Chúa, Nß Máu, Ven Đô, Sßu Đßi, Gió Hú, ...

Tôi không hiểu ai là người giới thiệu cho tôi vào làm việc ở công ty thủy tinh. Hiện tôi là một công nhân viên thußc công ty. Một công nhân viên không biên chế, nghĩa là một anh cu li, nếu nói theo thói quen dân tôi là một thợ cu li hàng bết. Có được việc làm thì mới giới thiệu phóng viên Nam là may mắn rồi, bao nhiêu người thất nghiệp, học nghề rồi ra trường, công việc làm không thích hợp hoặc chưa thích hợp được, vì chưa được học tập được nghề nghiệp chính thức của nhà nước. Nhưng lao động là vinh quang, lang thang là chết đói, hay nói thì tù. Khu vực hiện khuôn vàng thước ngọc đã đưa ra như vậy, đừng có lời thôi. Anh làm bất cứ nghề gì, miễn là có việc làm, lợi được các quan nhà nước chấp nhận thì là công nhân viên, nếu không dù không đáng bao nhiêu, nhưng cũng đáng kể đấy. Người không chê việc mà việc không chê người. Đừng có ôi loa chßn, kiểu việc này thích hợp, kiểu việc kia không thích hợp. Mẹ con người bình đẳng. Hình như hiện chúng Liên Hiệp Quốc đã ghi, bác Hồ đã nói trong tuyên ngôn độc lập như vậy. Người ta sẽ tìm ra người trong đá thôi. Anh có thể trở lại với nhà cầm quyền nếu anh là

ng i lao đ ng có c s ch ng minh, không ăn bám ai c , công an và m y v ch c s c
ph ng đ anh yên thân, anh không b đòi lên Công An ph ng làm ki m đi m vì t i chây l i
lao đ ng, ho c anh b t ng đi làm th y l i đào kinh vét m ng, t anh lo l y mi ng ăn cho anh,
đ u i kh i nhà anh cho đi xây đ ng vùng Kinh T M i, m t công vi c đ c coi là ăn c m nhà vác
ngà voi. Không ch p hành thì anh ph i tr n chui tr n nhũ ra ch tr i buôn gian bán l n. T t c
đ u là qu c doanh. n tô ph ph i mua phi u, ph i đ ng x p hàng ch c ti ng đ ng h , đ ng
m t lo t ph bò lèo tèo m y ti ng th t chín, n c lèo l t th ch, đ c ng u ng u, l i ph i t h u
l y mình, b ng tô l y đũa. Ôi còn đầu thu ăn ph tái chín n m g u, n c béo hành tr n, t ng
t rau giá ăn th c a. Thu đó cách nay không lâu, nh ng cũng coi nh lâu l m r i. M t k ni m
khi nghĩ đ n khi n ch y n c m t, nh ng ch nên khóc th m thôi, anh khóc th t thì b mang t i
ph n đ ng đ y, li u cái th n h n. T t ng anh l ch l c anh có th đ c đi h c t p c i t o mút
mùa L Th y, khi nào anh h c t p t t nhà n c khoan h ng cho anh v sum h p v i gia đình.
Anh ch n cách s ng nào thì ch n, tôi ch n làm thinh.

Lao đ ng su t tám ti ng đ ng h m t ngày, tôi đ y hàng m y ch c xe th y tinh v b vào nhà
kho cho m y ch c n công nhân l a ch n, m u th nào ra th n y. Ti ng bánh xe s t chi c
xe cút kít tôi đ y nghi n trên đ ng cốt kết nh m t đi p khúc bu n n. Cán b ch m công
đ ng đ c đ ng đi mi ng quang quác h i thúc, đ ng viên:'Kh n tr ng, kh n tr ng nên, không
đ c n m , v t ch tiêu nào...

Anh ta chính là cai cu li, trên tay ch thi u cái roi qu t cu li túi b i, nh ng đ khi p r i, l i anh
hót còn sót sa còn h n roi v t. Ch ngu đ i mà g i anh là cai cu ly, mang h a đ y. Ph i g i anh
là tr ng ban thi công cho ra v cách m ng. Cũng đ ng g i anh ta là 'đ i ca' xách mé giang h
ki u Đ n Hùng Tín c a ng i mi n Nam. T t h n h t là làm thinh, m t mũi ngu đ n m t chút
cho h p th i. Ngu đ n thôi ch đ ng làm m t kh . Không ai ch p nh n cái m t kh c a anh, có
cu n s ch m công, giá m t xu m t xe đ y đ y có ng n. Cũng ch ng thi u gì ng i v t ch
tiêu, đ c phong anh hùng lao đ ng. Thèm m t đũa c m bình dân đ u đ ng ghê, mà tôi không
mua n i. C m cũng ph i bán 'chui' ngoài c a xí nghi p. Ly cà phê b p rang cháy cũng v y.
Cũng bán chui. Tôi không dám ăn u ng th l ng th c xa x y. B a c m tr a c a tôi là m y c
khoai lang sùng đ ng nghen nghét và bình n c l nh mang theo. Khoai m tôi ph i đ ng x p
hàng mua t H p Tác Xã ph ng. Không có tên trong s l ng th c, anh ph i có tên trong h
kh u. Cái tên đó có th b g ch xóa đi b t c lúc nào, n u anh b ghét b , ph ng không ch u
qu n lý con ng i anh n a thì b m . Không khí h i s trum lên t t c m i ng i. Tôi t u i 40
r i, s c lao đ ng cũng kém đi, ch a bao gi tôi đ t ch tiêu qua nh ng chuy n xe đ y th y tinh
v . Tôi là nhà văn t gác bút, m y anh b n đ ng hành đ y xe v i tôi, ng i là lu t s , đ c sĩ,
ng i là nhà giáo 'm t đ y', thay phiên nhau đ ng h ng hét, dù c g ng th nào cũng không đ t
ch tiêu trên đ ra, ch ch ng mong gì đ t ch tiêu ho c v t ch tiêu. Anh hùng lao đ ng ch
là đi u m c, khó còn h n làm lu n án thi ti n sĩ.

Con đ ng chúng tôi đi t c ng vào đ n nhà kho, l n th n mà tính ra cũng ph i đ y xe c t r m

cây s& m&i ngày. Thu& m&i đ&i ti&n, t& ti&n Ng&y sang ti&n Cách M&ng, t& l& m&t ăn m&i. Đ&ng ti&n không vàng b&o ch&ng cũng quý giá vô cùng. Tìm ra nó khó ngàn l&n vào r&ng ng&m ng&i tìm tr&m.

Gi& ngh& gi&i lao bu&i tr&a ch& có m&t ti&ng đ&ng h& v&a ăn v&a ngh&. Bình n&&c ni lông tôi mang theo u&ng t& sáng đ&n gi& đã h&t, tôi ra b& n&&c v&c bình xu&ng múc. Cái bình ch&a h&n phân n&a n&&c v&n n&i l&nh b&nh trong b&. Tôi ngh&ch ng&m nh&n chìm xu&ng, th& tay ra, cái bình v&n n&i lên nh& cái phao. Nghĩ là bình còn m&t ph&n không khí ch&a bên trong thì cái bình v&n n&i. Có m&t ng&&i đang đ&ng nhìn tôi ngh&ch ng&m, anh k& s& xây lò c&a công ty. Nghe đâu anh ta là ng&&i ch& đ& cũ, làm vi&c & công ty này lâu năm, nay đ&&c cách m&ng l&u dùng (l&u dùng ch& không ph&i l&u d&ng). Hành đ&ng đùa ngh&ch c&a tôi gi& ngh& nên s& không b& khi&n trách hay phê bình. Anh đ&ng xem tôi ngh&ch ng&m, r&i n& n& c&&i, bu&t mi&ng nói:'Cám &n nhà v&n, anh đã cho tôi ý t&&ng hay.'

Tôi ng&ng ch&i, tròn xoe m&t nhìn anh, không nói đ&&c mà ch& há h&c mi&ng. M&t lát sau tôi m&i l&p b&p ch&i:'Không anh nh&m r&i tôi là..là cu li không công nhân viên.'
Anh k& s& v&n c&&i:'Thôi đ&ng ch&i n&a, tôi bi&t mà, tên anh có trong kia, tôi không l& gì anh, tôi t&ng là đ&c gi& c&a anh. Tôi không ph&i công an, đ&ng lo. Anh ăn c&m ch&a?'
Tôi hoàn h&n, l&c đ&u:'Không ăn đ&&c, m&y c& khoai sùng đ&ng nghét.'
'V&y tôi m&i anh ra c&ng ăn đĩa c&m bình dân chui v&i tôi, u&ng ly cà phê b&p rang.'
Tôi toan t& ch&i, nh&ng anh đã thân m&t v& vai tôi:'Đ&ng t& ch&i, tôi ng&&i Nam, th&t tình đó.'
Th& là tôi v&i anh cùng nhau ra c&ng. Đĩa c&m chui r&&i n&&c m&m t, đ&u que xào loãng thoáng m&, 'ch&y qua' hàng th&t mà ngon lành làm sao. Xong b&a c&m anh l&i m&i tôi qua đ&&ng u&ng cà phê đen, đ&&ng tán c&o ra xúc đ&&c n&a thìa v&a đ&ng v&a thi&u ng&t, hút đi&u thu&c r&e v&n s&n.
Anh k& s& ch&ng th&m h&i đ&n thân ph&n cùn m&n c&a tôi bây gi& ra sao, có l& anh cũng th&a bi&t r&i. Anh h&i tôi:'M&y ngày hôm nay anh có th&y nh&ng phái đoàn đ&n thăm c& s& c&a ta không?'
'Có, đi xe ô tô con, có v& sĩ đi h& v&n a.'
Anh h&p m&t mi&ng cà phê đ&ng nghét, nh&n m&t:'Cho thêm tí đ&&ng đi, đ&ng quá.'
Cô hàng cà phê xúc cho thêm tí đ&&ng tán c&o, anh k& s& có v& hài lòng, không còn xin thêm ch&t ng&t n&a.
'Còn h&n là u&ng cà phê qu&c doanh, đ&ng xin thêm tí đ&&ng mà s& b& m&. Th&ng b&o v& nhìn mình ch&m ch&m nh& mu&n ăn t&&i nu&t s&ng. Đ&ng coi th&&ng chúng nó, chúng có th& có quy&n đ&y, có ô dù che ch&n.'
Tôi đ&ng ý v&i anh, vì tôi t&ng th&y c&nh này. Anh k& s& nh& ch&t nghĩ l&i chuy&n các phái đoàn đ&n công ty. Anh nói:'Toàn nh&ng c&p l&n, phái đoàn b&.'
'H& t&i chi v&y?'
'T&i vì vi&c xây lò n&u th&y tinh, xem b&n v& thi&t k& xây lò c&a tôi.'
'V&y h&, chính anh là ng&&i thi&t k& xây lò?'
'& chính tôi, tôi đã làm vi&c này nhi&u năm, có tay ngh&.'
'M&ng cho anh.'

Anh k& s& g&t lên: 'M&ng cái m& gì, tôi đang lo này.', 'Lo gì?'

'Chuy&n l&m th&y th&i ma.nh& th& nào tôi không bi&t sao. Đ&ng là l&m th&y th&i ma,nhi&u cha con khó l&y ch&ng. Ông nào cũng to cũng có quy&n h&t. Tôi gi&i thích, th&m chí l&y chuyên môn ra lý lu&n cũng không xong. Tôi mang ti&ng là c&i l&nh c&p trên, ch&ng đ&i l&i ý ki&n xây d&ng c&a lãnh đ&o. Tôi đành ph&i chi&u theo ý ki&n xây d&ng c&a h&. Nh&ng tôi yêu c&u h& ký tên vào s& s&a đ&i l&y ngay đ& i b&n v&, v& nào cũng xin hoàn toàn ch&u trách nhi&m. Tôi không th& làm ng&n &y cái c&a lò trong m&t cái lò. Tôi s& l&y ý ki&n cu&i cùng, ý ki&n &y m&i có & phái đoàn sáng nay. Tôi bi&t s& th&t b&i, s& không &n nh&ng cũng đành ph&i nghe theo thôi. Lò s& n& tung hay x&p đ& vào ngày khánh thành, đ&t lò. Khi đó ch&ng ai ch&u trách nhi&m h&t ngoài th&ng k& s& xây d&ng lò là tôi. V&t đi hàng bao nhiêu ngàn viên g&ch ch&u nóng, lo&i g&ch đ&c bi&t ph&i mua c&a n& c ngoài giá đ&n m& i đ&ng m&i đ&i m&t viên ch& có ít đâu, ch&a k& ph&i kê giá lên cao theo l&nh c&p trên.'

Tôi há h&c m&ng nghe anh k& s& t& oán. Tôi không có ý ki&n gì, vì tôi đ&t đ&c cán mai v& ngh& xây lò. Tôi đ&t d& h&i anh k& s& : 'Anh đã có cách nào thoát kh&i 'ki&p n&n' này ch&a?'

Anh m&m c&&i g&t đ&u: 'Có r&i, m&i tr&a nay thôi, khi nhìn anh đ& n& c vào bình.'

Tr&i đ&t &i, tôi có liên quan gì đ&n chuy&n này, tôi th&m kêu lên nh& v&y. Nh&ng anh không gi&i thích cho tôi, anh quay sang m&t chuy&n khác: 'Tôi có m&t ng&&i b&n làm th& máy không quân. Sau gi&i phóng anh ch&y không k&p nên đ& c l&u dùng, làm vi&c t&i phi đoàn tr&c thăng, v&n công vi&c s&a máy bay c&a anh ta x&a kia. Ai cũng nói anh đ& c may m&n, có công vi&c làm, không ph&i đi h&c t&p c&i t&o. M&t ngày kia, anh nh&n th&y lo&t bu gi c&a máy bay đã h&t h&n xài, vì th& đó c&n đ& c thay th& vì đã xài đ&n h&ng ngàn gi& bay r&i, ph&i li&ng đi thôi, thay th& cái m&i. Kho ti&p li&u l&i h&t đ&, anh đành lên báo cáo v&i tân ch& huy tr&ng phi đoàn. Ch& huy tr&ng không gi&i quy&t chuy&n này mà ch& ra l&nh v&n t&t: 'Kh&c ph&c! Anh c&o bu gi, mài l&i vít l&a, báo cáo v&i tôi làm gì, r&i ch& Liên Xô vi&n tr& thì thay th&. Anh c& thi hành l&nh c&a tôi, tôi ch&u trách nhi&m. Anh không làm thì có ng&&i c&a chúng tôi làm, anh có th& xin ngh& vi&c, không ph&i ch& anh m&i là ng&&i gi&i, tôi không th& bao che cho anh mãi đ& c, cách m&ng t&ng ch& ra tên l&a b&n r&i đ& c B52 c&a M&, n&a là cái chuy&n v&t này có gì quan tr&ng đâu.'. Hú h&n, anh ta làm đ&n xin ngh& vi&c li&n, m&i đây tôi g&p anh ta ng&i l& đ&ng s&a xe g&n máy, xe đ&p. Anh tha h& c&o bu gi, ph&c h&i bu gi và mài vít l&a. Anh hi&u ch&, chi&c Honda đang ch&y trên đ&ng b&ng nhiên ch&t máy còn gi&t b& mang đi s&a đ& c. Ch& cái máy bay đang bay b&ng nhiên b& t&t ngòi bu gi gi&a tr&i kh&c ph&c cái n&i gì.'

Đ&t câu chuy&n, anh k& s& c&&i h&i h&i: 'Tôi thì không có may m&n b&ng ng&&i lính th& b&n tôi, vì tôi không đ& c phép làm đ&n xin ngh& vi&c. Mãi ngày hôm nay tôi m&i tìm ra cách thoát thân, m&t s&ng m&t ch&t mà. Cùng t&c bi&n, bi&n t&c thông ph&i không anh. S&p đ&n gi& lao đ&ng r&i,

chúng ta vào thôi. Mai Ch& nh&t r&nh m&i anh sang nhà tôi ch&i. Tôi & Nhà Bè, tôi ch& đ&ng cho d& tìm l&m. Th& Hai này kh&i công xây lò r&i.Tôi b&n m&t m&y ngày.”

Tôi tìm nhà anh k& s& xây lò n&u th&y tinh & Nhà Bè không khó, anh đã ch& d&n đ&ng đi n&&c b&&c cho tôi c&n k&, c&n k& t&ng chi ti&t, v& l&i b&y gi& ch&a đ&i tên đ&ng. Tôi c&t k&t đ&p chi&c xe đ&p cũ rích sang nhà anh ch&i. Anh đón tôi ngoài c&a nhà c&&i toe toét. Căn nhà c&a anh là m&t chi&c bè, th& n&i trên sông, neo ngay c&nh b&, l&i lên xu&ng là chi&c c&u g& v&ng ch&ai, nh&ng cũng ti&n l&i, có th& đ&iu khi&n đ&&c, rút c&u lên, chi&c c&u & trên bè, b&i vì anh ta là m&t ng&&i khoa h&c, hình nh& chi&c bè &y còn di chuy&n đ&&c. Tôi nhìn th&y m&t cánh bu&m cu&n l&i, không bi&t còn máy móc gì khác không. Tr&&c m&t tôi là m&t căn nhà g& đ&n s& nh&ng khá v&ng ch&c. Đ&i s&ng c&a con ng&&i này, m&t v& và m&t con nh& có v& b&i đ&i. Nh&ng th&c ra ch&ng b&i đ&i tí nào, khi vào h&n căn nhà c&a anh tôi m&i r&. M&t căn nhà đ&y đ& ti&n nghi, có máy phát đ&n riêng, c&u tiêu bu&ng t&m, b&p núc, kho ch&a l&&ng th&c n&&c ng&t. Tôi đ&o ch&i thăm căn nhà anh m&t vòng, tôi r&t hài lòng và ao &&c có m&t căn nhà nh& th&, cây ki&ng xung quanh nhà đ&&c tr&ng trong ch&u s&nh, bè là nh&ng thân g& l&n, ghép l&i b&ng bù loong và dây xích s&t. Tôi h&i anh:'Sao anh l&i có căn nhà này, m&i đây hay t& lâu r&i?'M&i đây thôi, t& khi tôi bán căn nhà & đ&ng Tr&nh Minh Th&.'T&i sao anh ph&i bán căn nhà đó?'Nhà tôi r&ng nên Cách M&ng xin vào & chung, làm nhà t&p th&, tôi không mu&n s& chung ch& nào, cũng không thích t&p th&, phi&n l&m.'”Làm cách nào mà anh bán đ&&c căn nhà anh đang &?’

'M&t ng&&i cách m&ng l&n c&n m&t căn nhà cho phù h&p v&i đ&a v& c&a ông ta, tôi bán v&i giá bèo &y mà, ti&n b&c &y tôi xây đ&ng cái bè này, làm nhà cây lên trên, v&y là c& gia đình tôi & đ&&c. Tôi mu&n di chuy&n đi đâu cũng đ&, v& quê ch&ng h&n, c& gia đình tôi cho ch&y v& quê, ch& c&n nh& neo giông bu&m lên, c&n thì máy đuôi tôm h& tr&. Mi&n nam mình thi&u gì sông ngòi. C& gia đình tôi nh& con &c, đi đâu mang theo cái nhà c&a mình, ch&c ăn.'

'T&i sao anh có sáng ki&n &y, nhà anh có h& kh&u không?'

'Có ch&, h& kh&u thành ph& đ&ng hoàng. Sáng ki&n làm căn nhà bi&t b&i này tôi cũng m&&n ý qua m&t chuy&n ng&n 'Căn nhà bi&t đ&i' đ&ng trên báo, cũng do chuy&n đó tôi xin h& kh&u t&i căn nhà này, nh& nhân v&t nào đó trong truy&n ng&n xin h& kh&u trên toa xe l&a b& hoang, vô tình toa xe l&a &y c&a h&a xa, b& kéo đi ra Nha Trang s&a ch&a, th& là ch& h& kh&u m&t nhà. Tr&&ng h&p tôi thì không, tài s&n này c&a tôi không th& m&t đ&&c, vì chính tôi làm ch& h& kh&u và ch& căn nhà. Th&i bu&i này g&o châu c&i qu& ph&i không, tôi v&n s&ng đ&y đ& đó anh, c&n g&o thì tôi v& nhà quê r&i lên, không l& ng&&i ta khám xét nhà t&ch thu g&o, t&ch thu đ& kho d& tr&”ô

Tôi khen:'Ý ki&n anh r&t hay, s&ng ngay trong thành ph& mà anh t& do, không theo lu&t l& nào h&t, nhi&u ng&&i ao &&c nh& v&y mà không đ&&c đ&y. Anh coi ch&ng b& k&t t&i là ph&n đ&ng.' &y không, tôi v&n đi h&p t& dân ph& đ&u đ&n, có đ&iu l&&ng th&c tôi đ&&c phép mua nh&&ng l&i cho ng&&i khác thôi. Tôi là m&t công dân h&p pháp.'

Anh k& s& có v& tin t&ng, anh nói v& i tôi r&ng anh s& không có m&t vào ngày khai tr&ng lò, đ&n tôi tránh xa lò khi ng&i ta đ&t lò. Anh m& m&ng không, hay hoang tu&ng trong m&t v& thoát thân? Nh& g&n đây có tin đ&n có ng&i đã thoát thân đ&c b&ng khinh khí c&u t& ch&. Chuy&n &y có th&t hay không, nh&ng l&i đ&n đ&i thì um xùm trong thành ph&, ch&n ch& tr&i, có ng&i tin và ng&i không tin, nh&ng l&i đ&n thì có đó.

Tôi không đ&c ch&ng ki&n và tham đ& ngày khánh thành lò n&u th&y tinh, nên không đ&c bi&t k&t qu& lành đ& ra sao, dù tôi r&t mu&n ch&ng ki&n ngày tr&ng đ&i &y. Tôi không có cái h&n h&nh, vì ch& m&t tu&n l& sau, tôi b& v& & ch& tr&i, do giao du v& i nh&ng ph&n t& ph&n đ&ng. Tôi lên tr&i h&c t&p c&i t&o, nh&ng năm tháng chán n&n tôi cũng mu&n quên đi, đ&iu duy nh&t tôi còn quan tâm là s& ph&n anh k& s& và gia đình anh có thoát đ&c không? Dù chuy&n &y r&t phiêu nh&ng ng&i thoát thân b&ng khinh khí c&u, treo ng&i trên cái gi& c&n x&, m&c cho gió đ&a đi r&i h& cánh xu&ng đâu cũng đ&c, mi&n là xa đ&i đ&c quê h&ng yêu đ&u. Nh& nh&ng ng&i v&t biên b&ng chi&c thuy&n ch& dài m& i hai th&c, m&ng manh nh& chi&c lá gi&a đ&i đ&ng, có th& b& sóng to gió l&n vùi l&p b&t c& lúc nào, không k& b&n côn đ& trên bi&n, b&n h&i t&c Thái Lan m&t nhân tính, đ& đ&a tính m&ng, trình ti&t c&a ph& n&. Ng&i ta v&n c& ra đi, tâm ni&m t&t c& nh&ng ng&i &y đ&u gi&ng nhau qua câu' t& do hay là ch&t'. Đ&ng bào tôi đau kh& quá, nh& tôi v&y, b&ng nhiên mang thân tù t&i, không bi&t ngày nào ra, dù r&ng t& cái l&ng nh& ra cái l&ng l&n h&n.

M&t ngày kia, tr&i h&c t&p tôi đang & ti&p nh&t m&t đ&m tù m&i t& tr&i nào đó chuy&n t&i. Tôi nh&n ra m&t ng&i quen, anh ba lu&t s& làm cu ly v& i tôi & công ty s&nh s& th&y tinh h&i nào. Vì c& đ&u tiên tôi h&i anh v& s& ph&n cái lò n&u th&y tinh, anh cho bi&t cái lò &y vì xây không đúng qui cách nên nóng quá đã s&p r&i. Tác gi& cái lò b& qui trách nhi&m là phá ho&i và b& truy nã, vì anh ta đã tr&n m&t tiêu v& i gia đình, không bi&t anh ta đi đâu. Riêng tôi bi&t anh ta đã tr&n ra bi&n, vì c& thoát đ&c hay không, tôi không bi&t, vì nhi&u năm sau không nghe m&t tr&ng h&p thoát thân nh& th&.

Hai m& i l&m năm đã trôi qua, m&t ph&n t& cu&c đ&i.

&p Đông Ba cu&i năm 2001

(ngu&n:newvietart.com)